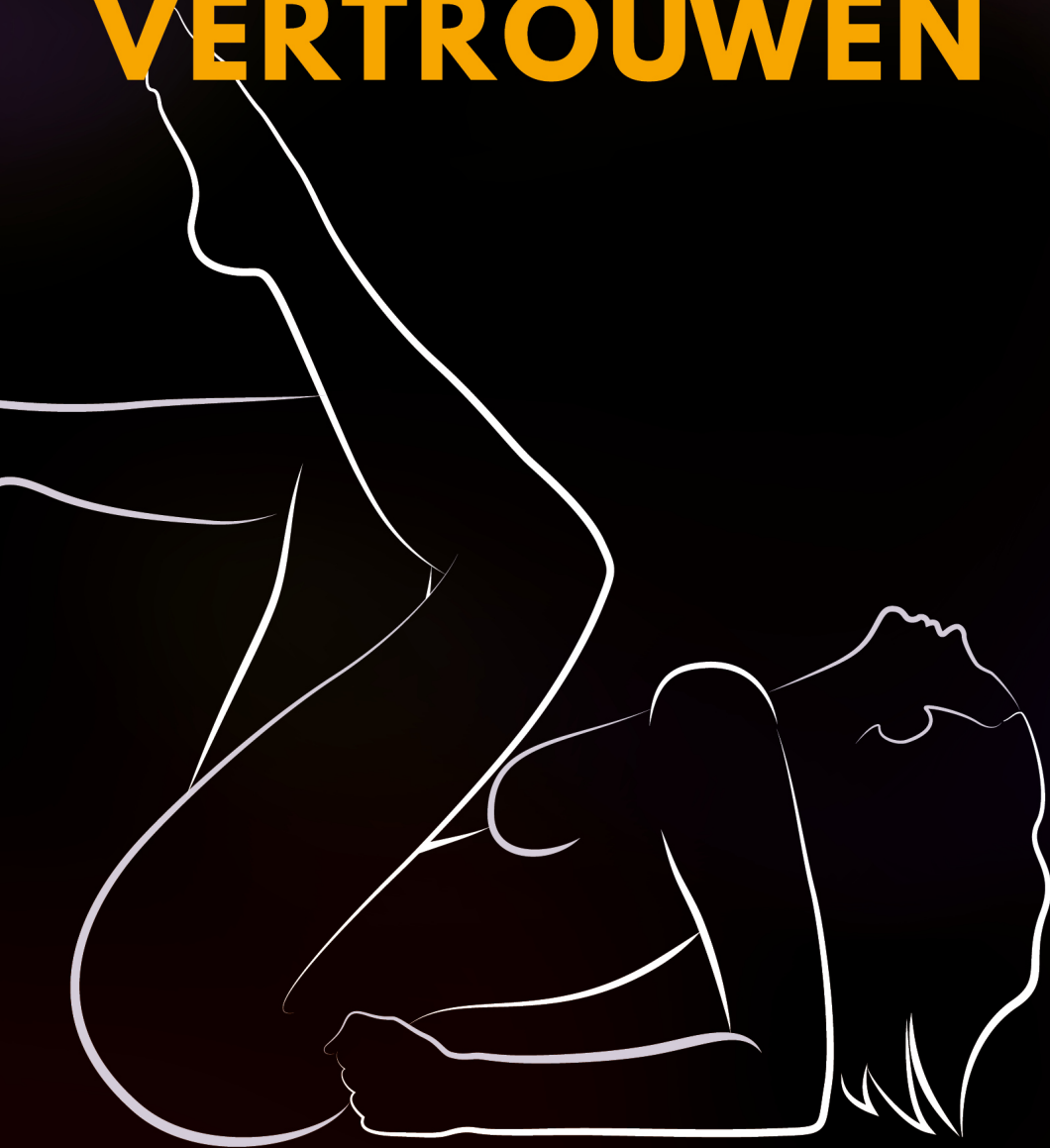

WEG VAN MEL 2

VERTROUWEN

ARJA VEERMAN

Arja Veerman

Vertrouwen

Weg van Mel

Deel 2

DE FONTEIN

‘Dus deze vrijdag moet je werken? En hoe zit je dan volgende week woensdag?’ vroeg Mel. Ze tikte met haar potloodje in haar agenda die ze opengeslagen tussen ons in op het tafeltje had gelegd. De barman zette twee grote glazen bier voor ons neer en een bakje hete pinda’s. Uit de boxen klonk gitaarmuziek, alsof we in de bergen van Zuid-Spanje zaten. Ik proostte, nam een slok en droomde een fractie van een seconde bij het virtuoze getokkel weg.

‘Woensdagochtend bedoel ik,’ zei Mel. ‘In de middag heb ik al een afspraak staan.’

Ik zette mijn glas weer op tafel, pakte mijn mobiel en drukte op het icoontje van mijn online agenda. ‘Hij doet weer eens niets,’ zuchtte ik. ‘Gister liep hij ook steeds vast.’

‘Dan noteer ik het wel even onder voorbehoud,’ zei Mel. ‘En hoe zit je in de week daarop?’

Ik keek op van mijn telefoon en verdween bijna onmiddellijk in de helderblauwe ogen van Mel, waarmee ze me zonder te knippen aanstaarde, alsof ik niet net iets had gezegd over mijn vastlopende agenda. ‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik aarzelend.

‘Het lijkt me gewoon handig als we onze afspraken meteen even doorplannen, bijvoorbeeld tot aan de kerst,’ zei Mel. ‘Het is hartstikke druk, en straks komen de feestdagen er alweer aan.’

‘Maar het is pas half september,’ stamelde ik, terwijl ik me verslikte in een handjevol pinda’s. De tranen sprongen in mijn ogen, het peperpoeder brandde in mijn maag.

‘Sorry hoor, maar zo werkt dat nu eenmaal,’ zei Mel, terwijl ze een paar blaadjes in haar agenda omsloeg. ‘Hoe moet je zoiets als dit anders doen? Over twee weken zit ik een week in Duitsland voor mijn werk. En daarna, over anderhalve maand, zit ik vier dagen op een congres in Madrid. En tussendoor zijn de kinderen jarig, eerst Emma en een week later Daphne. Je denkt toch niet dat Ronald daar een vinger naar uitsteekt? Hij zou niet weten waar hij zou moeten beginnen. En trouwens, jij hebt toch ook gewoon een rooster op je werk? Die lessen die je geeft, die worden toch voor het hele jaar vooruitgepland? Ik snap het niet. Wat is nou eigenlijk het probleem?’

‘Dat mijn mobieltje het niet doet,’ mompelde ik. Verwoed drukte ik op nog een paar knopjes. Ik zette hem uit en meteen weer aan.

‘Zullen we dan in elk geval alvast de komende woensdag noteren, in principe?’

Ik knikte, hoestte weer, en gebaarde naar de barman. ‘Ik denk dat ik dan wel kan.’

‘Negen uur bij mij?’ vroeg Mel, terwijl ik nog een drankje bestelde en zij haar agenda dichtklapte. Mel schudde haar hoofd naar de barman. Haar glas was nog vol, maar het schuim van haar bier was weg. Ze proostte en nam een slok. Ze glimlachte naar me, eindelijk, met haar hoofd een beetje schuin.

Ik lachte even en luisterde naar de klanken van de gitaar die een voor een verdwenen in de stilte die er tussen ons ontstond.

‘Wat?’ vroeg Mel. Ze verschoof haar stoel een beetje. ‘Wat is er? Vind je het te vroeg, te laat? Je kunt ook meteen om half negen komen, alleen is Ronald dan misschien nog thuis.’

Ik schudde mijn hoofd.

Hoe moest ik het zeggen?

‘Nee, nee, dat is het niet. Die tijd is prima. Perfect. Negen uur. Alleen... ik weet niet. In jouw huis, met Ronald? En ook al is hij weg, dan is hij er toch, zo voel ik dat. Ik bedoel: als ik dan zo met jou in jullie kamer ben, op jullie bed, onder jullie dekens, tussen jullie spullen, jullie boeken, dan voel ik aan alles dat die plek niet van mij is, en misschien ook nooit wordt.

En dan voel ik me schuldig. Waar zijn we nou eigenlijk mee bezig, Mel?’

‘Maar dat weet Ronald toch niet, dat jij er bent, dat hoeft hij toch niet te weten? Dan moet je gewoon na negen uur komen, dan is hij zeker weg. En je moet je ook absoluut niet schuldig gaan voelen, dat is zo’n onzinnige emotie. Net als angst: je hebt er niets aan. En ’s nachts is die plek weer gewoon van hem.’

‘Doe je het eigenlijk nog met hem?’ vroeg ik in een opwelling waar ik meteen spijt van kreeg, omdat ik het antwoord wel vermoedde. Mijn maag kromp ineen.

Mel draaide haar hoofd met een ruk van me weg en keek door het raam naar buiten, waar het donker was. In de spiegeling van het vensterglas zag ik hoe ze op haar rood gestifte lippen beet. Ik dronk in één keer mijn glas bier leeg en stond op. De stoel schuurde over de tegelvloer. Ik had hier geen zin in. Het drong ineens tot me door: als ze nog met hem was, wat moest ze dan met mij erbij?

‘Alsjeblieft, ga nog even zitten,’ zei Mel. Ze smeekte me bijna. ‘Ga niet weg. Ik heb je nodig. Ik wil met jou zijn, geloof me, echt. En ik beloof je: ik doe mijn best. Maar hoe kom ik in godsnaam van Ronald los? Ik ben al zo lang met hem samen.’

Ik keek naar haar vingers, waarmee ze afgelopen vrijdag nog langs mijn liezen had gestreken, gestreeld. Waarmee ze bij me naar binnen was gegaan. Mijn gevoelens kantelden als vanzelf. ‘Maar dan doen we het alleen nog bij mij,’ zei ik, ‘en vanaf volgende maand heb ik een appartementje, in het centrum. Dan kun je ook ’s avonds komen.’

Mel keek me blij verrast aan en pakte haar agenda er weer bij, sloeg hem open en maakte een aantekening. Ze likte langs haar rode lippen. ‘Kun jij dan vanaf oktober op de dinsdag-avonden? Want dan is Ronald thuis en heb ik standaard mijn handen vrij.’

Ik knikte en voelde mijn verlangen trekken. Ik wilde haar. Ik wilde haar zoenen, haar strelen. ‘Ik app je straks het adres en wanneer ik daar voor de eerste keer ben. Ik denk al in de eerste week.’

Mel keek me met een schuin hoofd aan. Ze begon te lachen. Te stralen. Ze hief haar glas. ‘Ik krijg ineens ook een briljant idee,’ zei zij. ‘Wat nou als je met me mee op zakenreis gaat? Over twee weken. Naar Duitsland. Kun je dan?’

Alles in mij begon te tintelen. Meende ze wat ze zei? Ik zou kunnen, ook als ik niet zou kunnen. Natuurlijk! Ik pakte mijn glas en proostte met haar.

‘Op ons,’ zeiden we tegelijk.

Ronald wist van niks. Mel wilde hem niet vertellen dat ik mee naar Duitsland zou gaan. Te pijnlijk. Dus of ik ook mijn mond wilde houden tegen Casper, terwijl ik zeker wist dat hij er geen problemen mee had. Integendeel. ‘Zoek nou maar gewoon uit wat je voelt,’ zei hij telkens wanneer ik me hardop afvroeg of ik hier wel mee door moest gaan. Het was zo ingewikkeld. Hij steunde me, alsof hij een collega was. En wat dan, als ik Casper al niets zou vertellen, wat moest ik dan verzinnen? Ook een zakenreisje? Ik ging nooit zomaar op reis voor mijn werk. En wat als Casper en Ronald elkaar op het schoolplein zouden spreken? Natuurlijk zouden ze meteen snappen hoe het zat, als ze van elkaar hoorden dat wij heel toevallig allebei een paar dagen niet thuis zouden zijn. Voor het werk op reis. Jaja. Wie zou dat geloven?

Dus vertelde ik aan Casper dat ik naar Duitsland zou gaan, en dat Mel daar al was. En dat hij niets tegen Ronald moest zeggen. Verbaasd keek hij me aan. Was ik dat, die hem vroeg om keihard te liegen? Ik, die altijd zo eerlijk was, en dat ook altijd van hem vroeg? Ik, die door het lint was gegaan toen uitkwam dat hij een keer een scheve schaats had gereden? Maar dat deed er nu niet toe. Casper ging akkoord. Hij snapte het wel. Hij snapte het van mij. Niet van Ronald, van Ronald begreep hij niets. Dat hij steeds maar zo vriendelijk bleef, dat hij bij zijn vrouw wilde blijven, dat hij niet wilde scheiden. Waarom werd die man niet woest, waarom leek hij niet verdrietig?

‘Mel wordt er ook gek van, dat hij steeds maar zo vriendelijk blijft, niets zegt, niet reageert,’ vertelde ik aan Casper. ‘Hij blijft maar lief voor haar. Hij brengt bloemen voor haar mee, een reep chocola, een boek als ze somber is. Ze zegt het zelf ook: werd hij maar eens kwaad!’

Ik pakte mijn reistas, mijn kleren, mijn toiletpullen. Bij Mel had ik een flesje in haar kast zien staan, een erotische gel, op waterbasis, voor een sensuele ervaring. Ze had het soms nodig, zei ze. Het ging daarmee sneller, het voelde intenser. Ik had hetzelfde flesje bij de drogist uit het schap gepakt. De kassière sloeg het bedrag aan en vroeg me routineus of ik bekend was met het gebruik van een glijmiddel. Ik schudde mijn hoofd en schoot in de lach. Ineens drong het tot me door wat ze me had gevraagd.

‘Ik lees de gebruiksaanwijzing thuis wel,’ grinnikte ik. Haar wangen werden rood.

Ik zocht op internet naar adviezen hoe ik de gel het beste kon gebruiken. Het bleek heel simpel te zijn: even warm wrijven in je handpalmen en dan aanbrengen, waar je maar wilt. Dat moest ik kunnen. Maar wat ik tegelijk op een paar sites tegenkwam, was dat die gel eigenlijk helemaal niet nodig was. Dat het soms zelfs tegenwerkte. Het voorspel, zo las ik, daar draaide het om. De meest gegeven tip was: neem de tijd, doe rustig aan, en zorg dat je ontspannen bent.

Op weg naar Duitsland, in de trein, naar de stad die net over de grens lag, en waar Mel al op haar hotelkamer was, voelde ik mijn ambitie groeien. Hoe dichterbij ik kwam, hoe groter mijn verlangen werd. Vanavond zouden we de tijd nemen. Ontspannen zijn. Ik zou bewijzen dat ze die gel niet nodig had. Misschien wel met haar man, maar niet met mij. Ik zou haar masseren. Ik zou haar leren hoe langzaam, hoe nóg veel langzamer het kan. Ik zou haar weleens even laten zien wie haar het meeste genot zou kunnen geven: haar saaie man of ik.

Ik hoorde een appje binnenkomen en pakte mijn mobiel die ik op de zitting van de lege stoel naast me had gelegd.

Kamer 108, las ik mompelend. Ik staarde door het vuile raam

naar buiten. Ik appte terug. Om negen uur ben ik in het hotel.

Mel was vroeg van het diner met haar zakenpartners vertrokken. Medicijnmannen, noemde ze hen. ‘Migraine op komst’, had ze tegen hen gezegd. Morgenochtend zou ze weer aan het werkontbijt zitten, maar nu moest ze toch echt naar bed.

Precies op tijd kwam ik aan, Mel had me al ingecheckt. Ik kon zo naar boven: eerste verdieping, trap op, aan het einde van de gang de kamer rechts. Ik klopte op de deur. Ik hoorde iets schuiven, ik hoorde haar kuchen. Voetstappen. Mijn hart bonsde onder mijn blouse.

Mel deed open, de deur op een kier. Ik zag haar blote schouders. Ze had alleen een handdoek om haar hoofd gedrapeerd. Ze glimlachte en pakte me bij mijn pols. Ze trok me naar binnen, sloot de deur met haar voet en omhelsde me. Ze kuste me. Haar mond, haar tong. Vouwde een been om mijn heupen heen. Ze was helemaal naakt. Mijn tas plofte op de zachtgroene vloerbedekking. Mijn jas, ze knoopte hem open. Mijn blouse. Ze zocht naar het haakje van mijn bh en klikte het los.

‘Ik ben zo blij dat je er bent,’ kreunde ze.

‘Hoe is het met de hoofdpijn?’ bracht ik al bijna buiten adem uit.

Ze lachte en keek me even aan. ‘Morgen moet ik wel de hele dag werken.’

Ik knikte en schudde mijn hoofd. Ze hoefde zich nergens schuldig over te voelen. Ze was er en ik was bij haar. Ik kuste haar ogen, haar wangen. Haar handen trokken mijn broek stroef langs mijn heupen omlaag. Rustig aan, rustig, hoorde ik de stem van de bijsluiter in mijn hoofd. Ik zou haar eens wat laten zien. Haar laten genieten. Ik duwde haar al kussend naar achteren, de verduisterde kamer in. De gordijnen zaten dicht. Zachtgeel licht van een lampje op een klein zijtafeltje. Haar knieholten raakten de rand van het *kingsize* bed. Ik drukte Mel zachtjes achterover, duwde haar benen een beetje uit elkaar. Ze had zich geschoren, had ik dat ook moeten doen?

Ik kleepte me verder voor haar uit. Langzaam. Mijn blouse, mijn bh, mijn string, die ik speciaal voor haar had gekocht en aangedaan. Ze keek me hunkerend aan. Ze kreunde, ze zuchtte, ze schreeuwde toen ze zich eindelijk, pas na middernacht, van mij mocht laten gaan.

E-book december 2021

Copyright © 2021 Arja Veerman

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6098 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6120 9

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.